

for at lette afviklingen af disse sager, at rettens afgørelse ikke skal ske ved dom, men ved en simpel beslutning, som ikke behøver at begrundes, jfr. retsplejelovens § 218. Endvidere er det fundet unødvendigt at give en almindelig adgang til appel af afgørelsen, hvorfor det er foreslået, at afgørelsen normalt ikke kan indbringes for højere instans. Kun når særlige grunde taler derfor, kan den med justitsministerens tiladelse indbringes for landsretten.

Om retssager vedrørende andre af huslejenævnet truffne afgørelser henvises til reglerne i kap. XVII.

Til § 83.

Det vil undertiden kunne virke stødende, om lejeren ubetinget skulle have krav på tilbagebetaling, f. eks. i tilfælde, hvor den ulovlige forhøjelse er sket i forbindelse med, at lejeren har fået en anden eller mere udvidt brugsret. Det foreslås derfor, at lejeren ikke har krav på tilbagebetaling, såfremt denne på grund af særlige omstændigheder ville være ubillig. Endvidere har man fundet det rimeligt udtrykkeligt at nævne, at tilbagebetaling ikke kan kræves, når det for meget erlagte inddrages til fordel for statskassen.

Til § 84.

Da restaurationer, forlystelsesetablisser o. lign. i skove og parker i reglen snarere er opført af hensyn til det besøgende publikum, end af forretningsmæssige grunde, har man fundet det rimeligt, at lejemål om sådanne etablisser undtages fra de almindelige uopsigelighedsbestemmelser, således at udlejerens har mulighed for at sikre, at etablisserne drives således, at de betjener det skovsøgende publikum på bedste måde. Man har derfor foreslået disse etablisser omfattet af undtagelsesbestemmelsen.

Endvidere har man foreslået, at lejemål om garager, stalde o. lign. undtages fra uopsigeligheden, idet udvalget finder, at der for disse lejemåls vedkommende gør sig sådanne særlige forhold gældende, at der er trang til større bevægelighed i lejemål af denne art, jfr. bemærkningerne til § 1.

Til § 85.

Det foreslås, at hus og husrum, der delvis anvendes til beboelse, samt kælderlokaler undergives regler om lejeforhøjelse svarende til reglerne for rene beboelseslejligheder, medens man har fundet det rimeligt at tillade en større forhøjelse i andre lejemål, jfr. betænkningens afsnit A.

Til § 86.

Bestemmelsen svarer til L. F. 1948—50 bortset fra et par rent redaktionelle ændringer.

Til § 91.

Den i § 86, stk. 2, jfr. § 69, stk. 2 givne regel om beregning af retsafgift omfatter ikke det tilfælde, at lejeren vil påberåbe sig beskyttelsen efter kap. XII uden at fremsætte indsigelse mod opsigelsen. Der foreslås derfor indsat en regel om, at sagsgenstandens værdi ved beregningen af retsafgift i sager, der anlægges efter bestemmelsens stk. 1 ansættes til 1 års leje.

Bestemmelsens stk. 1 og 2 svarer til L. F. 1948—50 § 91.

Til § 94.

Bestemmelsen svarer til L. F. 1948—50 § 94, dog at denne bestemmelses stk. 2 er udeladt som overflødig.

Til § 95.

Bestemmelsen svarer til L. F. 1948—50 § 95, bortset fra, at det er foreslået, at der ved erstatningsfastsættelsen skal tages hensyn til ikke blot, om lejen har været lavere end sædvanligt for tilsvarende lokaler, men også om den måtte have været højere.

Til § 96.

Bestemmelsen svarer til L. F. 1948—50 § 96, idet dog reglerne om erstatningsfastsættelsen foreslås ændret således, at der kan ydes en passende erstatning, hvorvidt man har haft for øje, at det ikke bør være helt udelukket at yde erstatning for tab af kundekreds, hvis forholdene måtte tale derfor.

Til § 97.

Ved bedømmelsen af om den ændring af lejen, som udlejerens kan kræve ved udlejning efter stedfunden ombygning, er rimelig, bør der efter udvalgets opfattelse navnlig lægges vægt på, hvilke omkostninger, der har været forbundet med ombygningen. En hertil sigtende bestemmelse er foreslået optaget i paragraffens stk. 2. Paragraffen svarer iøvrigt til L. F. 1948—50 § 97.

Til § 98.

Bestemmelsen svarer til L. F. 1948—50 § 98, dog at man i det i stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde har ment at burde udelukke opsigelse, såfremt denne ønskes foretaget for at anvende lokalerne til erhvervsvirksomhed i lejerenes branche.